

Original title: *Safe* ameni și cărți

Author credit: **S. K. Barnett**

Copyright © 2020 by James Siegel

All rights reserved by author throughout the word.

© 2021 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Credit foto copertă: © iStock.com/rbv

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNETT, S.K.

În siguranță : thriller / S.K. Barnett ; trad. din lb. engleză de Laura Carasevici. - Iași : Lebăda Neagră, 2021

ISBN 978-606-9682-37-1

I. Carasevici, Laura (trad.)

821.111

S.K. Barnett

ÎN SIGURANȚĂ

Thriller

Traducere din limba engleză
de Laura Carasevici

Lebăda Neagră

Iași, 2021

Prolog

Primul afiș a fost pus la o zi după dispariție. Până la urmă aveau să fie mai mult de 1 500, acoperind fiecare centimetru de spațiu disponibil din oraș. Toate fuseseră produse în masă de proprietarul unei tipografii locale, care abia dacă îi cunoștea pe părinții speriați de moarte, dar care se gândise că măcar atât putea face pentru ei.

Afișul fusese fixat cu un pistol de bătut cuie pe un stâlp de telegraf din fața restaurantului Pizzeria Renunită a lui Fredo, un exemplu de reclamă de două ori falsă, din moment ce pizza localului nu era renumită și nici măcar foarte cunoscută, iar pizzeria nu aparținea nimănui cu numele Fredo. Proprietarul era un sârb, Milche, care se gândise că un nume italian ar avea mai multă logică fiscală. Fiind înnebunit după Nașul, alesese numele Fredo în loc de Michael, care i se părea prea anglicizat. Asemenea multor altor pizzerii de pe insula Long Island, și restaurantul lui Milche se transformase într-un refugiu obișnuit al celor prea-tineri-ca-să-bea, iar când, la ora închiderii, acesta îi dădea pe adolescenți afară din pizzerie, șmecherașii de 14 ani, plini de fumuri, se întorceau și rosteau, deși citând greșit, celebra replică: „Mi-ai frânt inima, Fredo, mi-ai frânt inima”.

Ceea ce îți frângea cu adevărat inima era subiectul afișului pus în data de 10 iulie 2007 pe stâlpul de telegraf din fața

restaurantului lui Frédo. Pe afiș era scris DISPĂRUTĂ, cu litere negre și îngroșate, cu font Helvetica, iar dedesubt se afla fotografia lui Jennifer Kristal în vârstă de șase ani. Era prima ei fotografie din clasa a I-a, o fetiță îmbrăcată ca o prințesă și zâmbind către cameră.

Era o contradicție cu adevărat greu de înțeles pentru orice părinte care trecea pe acolo – ce căuta inocența ținută pe un stâlp de telegraf? Stâlpii de telegraf sunt pentru lipit anunțuri cu vânzări second-hand, afișe cu campaniile electorale ale politicianilor locali și reclame a tot felul de meșteri cu numerele lor de telefon scrise pe bucățele de hârtie ce atârnă asemenea franjurilor de la fustița unei stripteuze. Pe un stâlp de telegraf nu are ce căuta fotografia unei fetițe de șase ani, cu un zâmbet fermecător, care într-o zi s-a dus până la prietena ei cea mai bună din cartier – da, avea doar șase ani –, dar prietena locuia aproape și era vară și nu era ca și cum trăiau într-o mahala. Era o zonă rezidențială, pentru numele lui Dumnezeu, iar mama ei, Laurie, o însoțise până la ușa din plasă și o privise puțin cum cobora, țopăind, treptele din fața casei – după care Jenny a dispărut. Nu a mai ajuns la prietena ei cea mai bună, Toni, și nici nu s-a mai întors acasă.

Oamenilor le-a fost greu să înțeleagă. Un copil care dispare în felul acesta – așa cum asistenta unui magician, îmbrăcată în paicte, dispare într-un act de magie. Ceea ce se întâmplase făcea ca existența să li se pară efemeră, îi făcea să-și pună întrebări legate de felul în care priveau viața de zi cu zi. Dacă fetițele puteau să dispară dintr-odată, atunci ce altceva se mai putea întâmpla?

Oamenii nu prea știau ce să le spună lui Laurie și lui Jake – Jake fusese cel care lipise primul afiș. De obicei, dacă aveau suficient timp să-i vadă venind, îi evitau. Vecinii se ascundeau repede într-un magazin sau se prefăceau că au uitat ceva în mașină ca să aibă o scuză pentru a face cale întoarsă. Ca și cum suferința celor doi era o boală contagioasă. Însă, într-adevăr, ce le poți spune unor părinți al căror copil a fost furat de lângă ei, a căror unică fată fusese dusă cine știe unde – deja la o distanță de patru state sau în vreun subsol umed, sau în genul de loc la care nici nu vrei să te gândești.

La început au existat câteva eforturi impresionante și entuziaste de a se pune toți serios pe treabă. Nu doar proprietarul tipografiei locale, dar și apropiații lui Laurie și ai lui Jack – familia Kelly, a căror fică, Toni, era prietena pe care Jennifer se duse să o vadă în acea după-amiază, precum și familiile Shapiro, Klein și Mooney, nelipsite de la picnicurile organizate de Laurie și Jack cu ocazia zilei de 4 Iulie. Ospetele erau încununuate mereu de un foc de artificii trăsnet, opera lui Brent, fratele vitreg al lui Jack, care venea din Carolina de Nord cu un camion plin cu petarde și pocnitori, iar gurile rele spuneau că le vindea pe sub mână adolescenților din cartier.

De fapt, operațiunii de căutare i s-au alăturat oameni care nici măcar nu îi întâlneau vreodată pe cei din familia Kristal, oameni din cartier a căror fică sau al căror fiu erau în aceeași clasă cu Jennifer sau în aceeași echipă de fotbal. Oameni care nu o cunoșteau deloc pe Jennifer,

dar aveau copii de aceeași vârstă cu ea și își spusese ră „bine că nu ni s-a întâmplat nouă”. Și mai erau cei care își ofereau ajutorul, pur și simplu, pentru că îi atrăgeau astfel de povești.

Existau operațiuni de căutare a lui Jennifer în parcuri, operațiuni în cadrul cărora voluntarii se adunau buimaci, la șase dimineața, în Hunter Park. Se așezau în linie dreaptă, de-a curmezișul, asemenea primului val de jucători ai echipei ce are lovitura de începere la fotbal¹, căutând cu atenție prin tufișurile dese până ajungeau la lac. Există o hotline Jennifer, disponibilă non-stop în acele prime săptămâni, aprovizionată cu cantități uriase de cafea, furnizate gratis de restaurantul local Dunkin' Donuts. Un grup de sprijin, care funcționa prin rotație, își făcuse sediul în casa familiei Kristal, de pe strada Maple, aducând paste la cuptor, musacale, covrigi și diverse alte preparate, astfel încât Laurie, Jake și Ben, fiul lor, să aibă ce mânca. Nu că Laurie și Jake s-ar fi alimentat cine știe ce în acea primă săptămână, însă Ben, care avea opt ani, umbla în permanență cu o dără de glazură de gogoasă pe la gură.

S-a organizat chiar și o întrunire cu membrii comunității, în sala de festivități a școlii locale, unde părinții, cu lacrimi în ochi, s-au adresat mulțimii care umplea amfiteatrul până la refuz, implorându-i pe cei care văzuseră ceva, chiar și cel mai mărunț detaliu – o mașină dubioasă, o persoană cu înfățișare ciudată – sau care auziseră din întâmplare vreun comentariu mai suspect, să raporteze aceste lucruri la hotline Jennifer. Detectivul însărcinat cu

1. Este vorba de fotbalul american (n. t.).

investigarea cazului, Looper, având în spate o experiență de vreo douăzeci de ani, a intervenit în mod hotărâtor, emițând avertizarea, oarecum sumbră, conform căreia primele zile erau cruciale pentru rezolvarea fericită a cazului – și spunea acest lucru când primele zile erau, de fapt, pe sfârșite.

După ce Looper a eșuat în căutările sale, cazul a fost încredințat altora: un detectiv particular angajat de soții Kristal, pe nume Lundowski, care cerea cinci dolari pe zi pentru a „scormoni peste tot”; Madam Laurette, un mediu care pretindea că ajutase poliția să rezolve o serie de cazuri obscure de persoane dispărute; iar mai târziu – mult mai târziu – un detectiv specializat în cazuri nerezolvate, pe nume Joe Pennebaker, care a analizat din nou, cu meticulozitate, fiecare dovadă existentă. Ceea ce pare mai impresionant decât în realitate, din moment ce nu exista cu adevărat nicio dovadă – cel puțin nu dovezi fizice.

Mai erau, desigur, obișnuitele alarme false – un agresor sexual aflat în evidența poliției și care locuia foarte aproape de familia Kristal, apoi mărturia depusă de bunăvoie de un bărbat în vârstă, pe nume Tom Doak, care ascundea, în locuința lui de la subsol, o colecție de poze pornografice înfățișând fete de diverse vârste. S-a dovedit însă că agresorul sexual avea un alibi infailibil, iar Doak avea în spate un șir întreg de declarații false date poliției – inclusiv că i-ar fi asasinat pe Medgar Evers, John Lenon și chiar pe președintele Kennedy, deși, la vremea respectivă, Doak probabil că trecea în clasa a II-a.

După ceva timp, acel prim afiș, precum și interesul comunității pentru dispariția lui Jennifer, au început, încetul

cu încetul, să pălească. Oricât de greu le-a fost părinților îndurerate să accepte acest lucru, este ceea ce se întâmplă în mod normal. Viața merge înainte. Apar chestiuni de familie, bune, rele sau banale, cărora trebuie să le faci față – examene de absolvire și divorțuri, aniversări și înmormântări. Un fel de deficit de atenție comunală pare să se intensifice în această țară – probabil rezultatul internetului, care face ca imaginea unui bebeluș cu o țigară în gură sau a unei celebrități a cărei viață a luat-o la vale să fie doar la un click distanță. Oamenii își pierd interesul într-o fracțiune de secundă.

Și mai erau și alte tragedii cu care se puteau desfăta cei cărora le plăceau astfel de povești. Pentru republicanii convinși, răspândiți prin cartier – iar Long Island era unul dintre ultimele lor bastioane – o astfel de tragedie era cea a croulului de război John McCain. Acesta pierduse alegerile prezidențiale în fața unui candidat liberal din Chicago, care fusese senator SUA vreo zece secunde. Un afiș McCain/Palin fusese lipit exact sub cel al lui Jenny care, în pofida vremii neîndurătoare, își păstrase, timp de aproape un an și jumătate, același zâmbet luminos, deși ochii i se preschimbase ră destul de mult în două monede lipsite de strălucire. Cineva tăia se MCCAIN/PALIN cu un spray cu vopsea albastră și scrisese în loc SPERANȚĂ ȘI SCHIMBARE, BABY.

Speranța rămăsese vie în casa de pe Strada Maple, unde Jake și Laurie continuau să locuiască. Refuzaseră să abandoneze locul faptei pentru că, la urma urmei, era locul în care totul avea legătură cu Jennifer – primele ei aniversări,

primele ei cuvinte, primii ei pași. Și, de asemenea, pentru că e ceea ce fac părinții copiilor dispăruți – rămân pe loc, căci cum altfel își va găsi copilul lor drumul înapoi spre casă?

Până în 2012 rămăsese doar jumătate din afiș, îngropat sub altele, cu Mitt Romney¹ și Chuck Schumer². Doar jumătatea de sus, așa încât încă se mai puteau desluși ochii lui Jennifer Kristal, care, asemenea ochilor Mona Lisei, păreau că se uită la tine indiferent din ce parte a străzii veneai. Erau oameni care treceau pe acolo și nu știau cu cine era afișul – oameni proaspăt veniți în cartier și chiar unii dintre localnicii mai vechi, care, pur și simplu, uitaseră că dispăruse, cândva, o fetiță.

Părinții ei nu și-au permis să uite. La cinci ani după dispariția lui Jenny, Jake a lansat o nouă rugămintă pe un post TV din Long Island – asemenea mesajelor pe care NASA le plasează pe sateliții interstelari proiectați în spațiu, îndoindu-se că le va citi cineva, dar dispuși să încerce: „Jennifer, dacă ne auzi, vreau să știi că nu vom înceta niciodată să te căutăm. Iar dacă răpitorul ei se uită acum, vreau să știe că tot ce vrem e să ne-o dea înapoi. Vă rog! E tot ce vrem. Nu vom merge la poliție. Ne vrem fiica înapoi”.

Reporterul local a continuat cu o serie de statistici sumbre privind șansele lui Jennifer – sau ale oricărui copil dispărut – de a fi încă în viață după o perioadă atât de lungă de timp. Aproape la egalitate cu șansele de a câștiga la Loteria din New York (1 din 3.838.380, conform Biroului de Statistică din New York). Cu toate acestea, în încercarea

1. Politician american (n. t.).

2. Politician american (n. t.).

de a menține vie o licărire de speranță, au fost menționate câteva cazuri – Elisabeth Smart, fata găsită în Utah, de exemplu, și alte câteva cazuri de copii dispăruți cărora li s-a dat de urmă în mod miraculos sau care, pur și simplu, într-o bună zi, au intrat într-un sediu de poliție și și-au declarat identitatea. Aceeași fotografie, care fusese fixată pe stâlpul de telegraf cu pistolul de bătut cuie, era afișată în relief pe ecran, alături de un portret-robot care reda posibilă înfățișare a lui Jennifer din prezent. O adolescentă care nu mai semăna aproape deloc cu Jennifer, lipsită de zâmbetul ei luminos și de ochii veseli, ca și cum desenatorul ar fi vrut să-i impregneze imaginea cu nenumăratele chinuri la care e posibil să fi fost supusă în toată acea perioadă.

„Șapte ani mai târziu, când afișul inițial abia dacă se mai vedea, fiind aproape complet decolorat – cea mai limpede imagine fantomatică ce zăcea acolo –, când ploaia și zăpada, și noroiul, și timpul aproape că mă estompaseră, atunci m-am întors, în sfârșit, acasă.”

UNU

Bulevardul Forest, centrul cartierului, câte trei alei de fiecare parte, cu Restaurantul Forest Avenue – „ofertă specială pentru cină, începând cu ora 17:00, desertul și cafeaua incluse” – stând de veghe în capătul de nord-vest sau era capătul de nord-est? Notă pentru mine: „Vezi care-i drumul bun”. Nu contează, mi l-am amintit.

Mâncasem în acel restaurant, o tradiție de duminică a familiei Kristal, pe vremea când eram suficient de mică pentru a încăpea în unul dintre acele scaune, din plastic roșu, pentru bebeluși.

M-am întrebat dacă încă mai mâncau acolo – mama, tata și Ben – păstrând tradiția în ciuda a tot și a toate sau dacă renunțaseră de mult, dacă aleseseră alt loc în care să ia micul dejun duminica sau dacă, pur și simplu, nu mai ieșeau deloc în oraș.

Exact când treceam pe lângă restaurant, ușa s-a deschis brusc. Am simțit, plutind prin aer, un miros amestecat de clătite, sirop și ochiuri. Da, îmi era foame. Îmi era însă foame mereu – nici nu-mi puteam aminti o zi în care să nu-mi fi fost foame.

Aveam, cred, doi dolari mototoliți într-un buzunar de la blugi. Nu-mi ajungeau nici măcar pentru o brioadă sau un ou. Poate pentru o cafea... dar la ce mi-ar fi folosit?

Am mers plutind – să plutesc era ceea ce îmi doream –, ca și cum aș fi planat deasupra aceluia cartier mic, așa cum faci într-un vis, când te afli atât în el, cât și deasupra lui, totul fiind pe jumătate amintit, pe jumătate uitat, lucrurile părând exact la fel și, în mod surprinzător, diferite. Exact ca mine.

Era sfârșit de toamnă, suficient de cald pentru a renunța la geacă. Frunzele ruginii care împânzeau trotuarul erau atât de fragile, încât se sfărâmau când pășeam pe ele.

Luam totul ca pe un joc, de fapt nu era vorba atât despre a traversa cartierul, cât despre a-mi anunța prezența cu fiecare pas sub care foșneau frunzele. „Bună, m-am întors”. Înaintam în zigzag – prin fața magazinelor. Unii dintre proprietari măturaseră frunzele, adunându-le în mormane, forțându-mă să fandez pe alocuri pentru a-mi continua drumul, întrebându-mă dacă nu păream beată, ca cineva care se întoarce acasă, împleticindu-se, după ce a petrecut toată noaptea.

Atunci l-am văzut – când am dat cu ochii de sinele meu anterior în vârstă de șase ani. Niște ochi aproape invizibili – trebuia să te uiți cu mare atenție pentru a-i vedea. Era lipit pe un stâlp de telegraf din fața unei pizzerii. Un câine amușina baza stâlpului, hotărându-se dacă urma sau nu să-l onoreze cu urina lui, în timp ce stăpâna lui – o femeie de vârstă mijlocie – își butona plictisită telefonul, comportându-se de parcă nu ținea un câine în lesă.

Voiam să merg până la stâlp și să mă uit cu atenție, însă îmi era teamă de câini. Așa că am așteptat până când

femeia a încetat, în cele din urmă, să se mai uite în telefon și a plecat de acolo, smucind câinele care încă mai urina.

Când m-am apropiat de stâlp m-am gândit că era ca și cum m-aș fi uitat într-o oglindă, doar că era mai mult un fel de oglindă magică în care poți privi înapoi în timp – lumea aceea paralelă, nebună, zăcând în întuneric de cealaltă parte a ei. Eu mă întorceam din acea lume nebună. Și eram pe punctul de a trece din nou pragul camerei mele de pe vremea când aveam șase ani, în care toate jucăriile mele erau aranjate exact așa cum le lăsasem. *Amintește-ți*: păpușile Bratz¹. Elmo². Cele două păpuși Barbie. O turmă de cai din plastic – unul dintre ei fiind un Palomino³ căruia îi dădusem numele Goldy.

Amintește-ți...

— Hei!

A fost nevoie de un al doilea *hei* pentru a-mi da seama că cineva vorbea, de fapt, cu mine.

Un bărbat. Nimic nou în privința asta. Lasă-mă undeva pe un trotuar și sunt toate șansele să apară un individ care să vrea să intre în vorbă cu mine. Trebuie să fi fost mai în vârstă decât mine, dar era cumva îmbrăcat mai tinereste. Un batic roșu îi ieșea dintr-un buzunar de la spate, de la blugii cu turul lăsat – care îi alunecau de pe șolduri,

1. Serie de păpuși produse de MGA (Micro-Games America Entertainment), cu ochi migdalați, pleoape fardate și buze pline și lucioase (n. t.).
2. Personaj din *Păpușile Muppets* (n. t.).
3. Rasă de cai de culoare aurie (n. t.).